

[Per Dich.]

man skal bruge dette underlig misbrugte udtryk, end det at pålægge disse embedsmænd at forvalte en uforståelig lov.

Til hr. Thestrup ganske kort, at da deputationen fra Dansk Selskab for Obstetrik og Gynækologi var i retsudvalget, spurgte jeg helt konkret — det var vistnok det sidste spørgsmål, der blev stillet fra udvalget — om de 4 herrer, der repræsenterede selskabet, mente, at gennemførelsen af loven ville betyde, at et betydeligt større antal kvinder ville melde sig meget tidligt, efter at de havde fået konstateret, at de var svangre, end under den nugældende lov, og samtlige de 4 tilstedeværende herrer sagde, at det mente de.

Til sidste til min partifælle fru Ruth Olsen: jeg forstår oprigtig talt ikke rigtig argumentationen. Det forekommer mig, at fru Ruth Olsen og andre, som er modstandere af obligatorisk rådgivning til de kvinder, der søger svangerskabsafbrydelse, ligesom mener, at kvinden pr. definition er et frit og selvstændigt væsen, som frit og selvstændigt kan træffe et valg. Jeg forstår det ikke, for hvis det var tilfældet, hvorfor kæmper fru Ruth Olsen og andre — vi andre i tinget vel i det hele taget — så for at skaffe kvinden ligeret for at modvirke det kønsrollemønster, som et mange hundrede år gammelt mandssamfund har påtvunget kvinden? Det er vel det, vi ønsker begge eller alle.

Når fru Ruth Olsen så siger, at det kan klares med en seddel, som kvinden får udleveret hos sin læge, er jeg mere end skeptisk. Al erfaring viser, at det netop er den gruppe, der trænger til rådgivning. Det er dem, der dels ikke har megen glæde af en sådan seddel med praktiske anvisninger, dels dem, som ikke frivilligt søger den videre rådgivning, der gives mulighed for i lovforslaget. Jeg er helt sikker på, at den obligatoriske rådgivning vil være den eneste måde at sikre denne gruppe en større mulighed — jeg siger ikke fuldstændig, men større mulighed — for frit at tage stilling til dette problem for at kunne handle uden at være presset til denne afgørelse.

Jens Peter Jensen: Det er med ulyst, jeg tager ordet i denne debat, men jeg føler, det er nødvendigt at henvende et par ord til den

nuværende justitsminister og til den tidligere justitsminister.

Til den højtærede justitsminister vil jeg sige, at jeg føler det nærmest som en politisk krænkelse, at ministeren har ført sit lovforslag frem i denne samling. Jeg gør opmærksom på, at den gældende lov blev til under meget komplicerede politiske forhold, som også den højtærede justitsminister har kendskab til og gjorde sig sine overvejelser om.

Det forholdt sig sådan, at jeg og formentlig flere andre medlemmer af dette høje ting fandt det nødvendigt at stemme for den gældende lov for at undgå en lov med fri adgang til svangerskabsafbrydelse. Jeg indrømmer, at der er ingen heroisme knyttet til at bære sig ad på den måde, men vi bringes i situationer, hvor man stilles over for at skulle træffe valget imellem et mindre onde i forhold til et større.

Hvorfor må så den gældende lov, der blev til under disse vilkår, ikke få lov til at virke i en rimelig tid? Hvorfor skal den lov kasseres efter bare et par år? Og højtærede justitsminister, hvorfor skal der nu gennemføres en lov, som der ikke er skabt baggrund for i vort læge- og hospitalsvæsen? Undskyld jeg bruger sådan et udtryk, men jeg måtte krølle tæer i mine sko, da jeg hørte den højtærede minister takke retsudvalget for samvittighedsfuldt arbejde. Der er aldeles ikke tale om samvittighedsfuldt arbejde, der er medlemmer af dette udvalg, som har bedt om yderligere orientering, om yderligere undersøgelser, men som ikke har kunnet få disse ønsker opfyldt. Kom én gang til til mig og kald det for samvittighedsfuldt arbejde!

Jeg har i en anden funktion, som viceamtsborgmester, medansvar for et hospitalsvæsen, og jeg må sige, at det hospitalsvæsen er ikke parat til at møde konsekvenserne af den lovgivning, der her sættes i kraft.

Der er jo ikke ved denne sags behandling givet de ansvarlige for sygehusvæsenet mulighed for at leve op til ansvaret, og det føler jeg som folkevalgt repræsentant er en krænkelse af éns gode vilje til at ville tage et ansvar og ville leve op til det.

Altså højtærede justitsminister — hvis det er muligt at holde regeringen samlet et